

Hồi 1

Một Cái Hòm

M

ột người, một cái hòm.

Một người bình phàm, trầm mặc, khiêng một cái hòm bình phàm, bụi bặm, dưới ánh tịch dương mù trời, lẳng lặng bước vào cổ thành Trường An.

oOo

Rằm tháng giêng.

Trường An.

Trác Đông Lai đã cài then khóa cửa, bỏ ngoài cửa gió tuyết ngàn năm bất biến trong cổ thành Trường An. Cởi cái áo choàng lông chồn màu tím viền nhung tím, tả thủ quăng áo lên cái giá treo đồ làm bằng gỗ tử đàn, lúc quay mình lại, hữu thủ nắm lấy một cái kẹp than làm bằng đồng tím, bươi bươi đốt than cả ngày còn chưa tắt trong cái lò lửa đồng tím, lửa lại tí tách bập bùng.

Bên cạnh lò lửa là một cái ghế dựa làm bằng gỗ tử đàn bọc da chồn màu tím, trong bình thủy tinh màu tím trên cái bàn làm bằng gỗ tử đàn bên cạnh ghế dựa, rượu bồ đào Ba Tư đầy bình một màu tím lịm.

Hắn chỉ cần bước hai bước là đã có thể ngồi xuống, tiện tại rót một chén rượu.

Hắn thích màu tím.

Hắn thích danh mã, gian nhân, hoa y, mỹ tửu, thích hưởng thụ.

Đối với mỗi một chuyện hắn đều kén chọn tỉ mỉ phi thường, làm mỗi một chuyện đều trải qua kế hoạch tinh mật, tuyệt không chịu lãng phí một phân khí lực, cũng không thể có một điểm sơ xuất, cả những chi tiết trong sinh hoạt cũng không ngoại lệ.

Đó là Trác Đông Lai.

Hắn có thể sống đến bây giờ có lẽ bởi vì hắn là một con người như vậy.

Trác Đông Lai đã ngồi xuống, nhấp một ngụm rượu.

Căn nhà vừa ấm cúng, vừa tinh trí hoa mỹ, rượu ngọt dịu thơm tho, hàn khí nhuốm trên thân thể hắn đã hoàn toàn bị khu trừ.

Hắn đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi.

Vì để trù liệu cho đại điển đêm nay, hai ngày nay hắn đã hoàn toàn xáo trộn quy luật sinh hoạt của mình.

Hắn tuyệt không thể để chuyện đó xảy ra bất cứ sai sót gì, bất cứ một điểm sai sót bé tí nào đều có thể tạo thành sai sót to lớn vĩnh viễn vô phương sửa đổi, lúc đó không những chính hắn tất phải hối hận cả đời, chủ nhân của hắn cũng phải chịu liên lụy, thậm chí cả đại cuộc trong giang hồ đều có thể vì vậy mà cải biến.

Càng quan trọng hơn là hắn tuyệt không thể để sự nghiệp và thanh danh đang lúc đỉnh điểm như mặt trời chiếu sáng cả vòm trời của Tư Mã Siêu Quần phải chịu bất kỳ đả kích tổn hại gì.

Một người đã dần dần trở thành thần tượng trong tai mắt của giang hồ hào kiệt, vô luận làm bất cứ chuyện gì đều chỉ được thành công, không được thất bại.

Hai thứ mà Trác Đông Lai cả đời nhất nhất không thể chịu đựng nổi là "sai sót" và "thất bại".

Tư Mã Siêu Quần đích xác không thể bại.

Y từ năm mười tám đã quét khởi giang hồ, trải qua ba mươi ba trận lớn nhỏ, cho đến nay chưa từng bại một lần.

Y cao to, cường tráng, anh tuấn, uy vũ hào sảng, khuôn mặt đường nét phân minh, luôn luôn nở nụ cười chân thành, cả cừu địch của y đều không thể không thừa nhận y là một nam tử hán hiếm thấy, tuyệt không thể thiếu vắng mỹ nữ bầu bạn.

Nhưng y đối với vợ và nhi nữ của y như là đối với bằng hữu của y, đều trung thực như là đối với bằng hữu, chưa bao giờ có vụ tai tiếng bê bối nào lúng phếng tới tên tuổi y.

Những thứ đó vẫn không phải là thứ đáng kiêu ngạo nhất của y.

Trong đời y, chuyện đáng kiêu ngạo nhất là y nội trong hai năm, bằng vào võ công, trí tuệ, và tác phong hành sự cũng như làm người của y, đã thuyết phục ba mươi chín lộ lục lâm hào kiệt trọng yếu nhất trên tuyến đường từ Hà Sóc Trung Nguyên cho đến Quan Đông, từ hắc đạo cho đến bạch đạo, tổ chức thành một đại tiêu cục siêu cấp vô tiền khoáng hậu trong giang hồ, thu phí dụng hợp lý, bảo hộ sự an toàn của tất cả thương khách trên lộ tuyến đó.

Dưới sự bảo hộ của tiêu kỳ thêu chữ "Đại" trên mặt vải lụa tím của bọn họ, bất cứ chuyến bảo tiêu nào cũng chưa từng xảy ra một điểm sai sót.

Đó là thành tựu huy hoàng vô tiền khoáng hậu trong giang hồ, thành tựu đó tuyệt không phải chỉ bằng vào "sắt" và "máu" mà có thể tạo thành.

Hiện tại Tư Mã Siêu Quần mới ba mươi sáu tuổi, đã dần dần trở thành thần tượng

trong tai mắt của giang hồ hào kiệt --- thần tượng anh hùng vĩnh viễn bất bại.

Chỉ có trong tâm của chính y và Trác Đông Lai mới biết thứ địa vị đó làm sao để tạo thành.

oOo

Uống xong chén thứ nhất, Trác Đông Lai đã đem hoạch định trước sau đại diện đêm nay diễn lại trong đầu thêm một lần.

Hắn luôn luôn uống rất chậm chạp, tư tưởng lại mau mắn cực kỳ.

Hôm nay là lần đầu tiên Tư Mã Siêu Quần khai sơn môn thu đồ đệ, vô luận từ bất kỳ phương diện nào mà nói, đều có thể coi là đại sự oanh động giang hồ.

Điều khiến người ta chấn kinh nhất là đệ tử mà Tư Mã Siêu Quần thu nhận không ngờ lại là Dương Kiên, một tháng trước đã tạo phản từ bỏ "Trung Châu Hùng Sư Đường".

Hùng Sư Đường là một tổ chức trong bốn mươi lộ lục lâm hảo hán mặt Bắc, tổ chức duy nhất không tham gia vào minh ước của Tư Mã Siêu Quần, cũng là một trong những tổ chức có thế lực nhất, quy mô to lớn nhất.

Dương Kiên vốn là một trong tứ đại ái tướng dưới quyền Châu đường chủ của Hùng Sư Đường.

Người trong giang hồ không bao giờ nghĩ được Dương Kiên cũng có thể phản bội Hùng Sư Đường, nhưng ai ai cũng đều biết Dương Kiên mới bỏ đi ngày thứ hai, "Hùng Sư" Châu Mãnh đã tung thiệp ra khắp võ lâm, biểu minh thái độ của họ Châu.

--- Vô luận là môn nào bang nào phái nào, chỉ cần thu dụng Dương Kiên, là trở thành tử địch của Hùng Sư Đường, tất phải chịu mọi thủ đoạn báo thù tàn khốc của Hùng Sư Đường.

Hiện tại Tư Mã Siêu Quần không những thu dụng Dương Kiên, hơn nữa còn đại khai hương đường, thu gã làm đồ đệ khai sơn môn.

Hùng Sư Đường tuy không đầu nhập "Đại Tiêu Cực" của họ Tư Mã, nhưng cũng không chính diện chống đối lại bọn họ, càng chưa bao giờ động đến tiêu kỳ của bọn họ.

"Hùng Sư" Châu Mãnh âm trầm hung mãnh, lãnh khốc vô tình, là một người không thích khách sáo, hơn nữa hẳn nói là làm, nếu quả hắn nói hắn bất chấp thủ đoạn đối phó một người, vô luận là thủ đoạn gì hắn đều có thể dùng được.

Vì để đạt được mục đích, cho dù có phải hoán đổi ba ngàn tám trăm đầu lâu của đám thuộc hạ đệ tử Hùng Sư Đường, hắn cũng không từ.

Người hấn bình sinh yêu thích nhất là một nữ nhân tên là Điệp Vũ.

Điệp Vũ không những đẹp người, múa lại càng đẹp.

Người hiểu biết cách thưởng thức nữ nhân nhất thiên hạ, Nhất Đẳng Hầu cha truyền con nối Địch Thanh Lâm, lúc còn chưa chết dưới mũi Ly Biệt Câu, khi xem Điệp Vũ múa, không ngờ lại biến thành nói không nên lời, người khác hỏi gã có cảm giác gì, qua một hồi rất lâu, rất lâu sau, gã mới thở dài nói:

- Ta không nói được, ta chưa bao giờ nghĩ trên thân thể của người phàm có thể có một đôi chân như vậy, ta cũng chưa bao giờ nhìn thấy.

Ai ai trong giang hồ đều tuyệt đối tin rằng lần này Châu Mãnh không cần biết dưới bất kỳ tình huống nào đều tuyệt đối không thể bỏ qua cho Dương Kiên.

Cho dù hấn tạm thời còn chưa động đến Tư Mã Siêu Quần, cũng nhất định trước hết phải giết Dương Kiên.

Ý tưởng của Trác Đông Lai lại không phải như vậy.

Hấn tin lần này không cần biết dưới tình huống nào, Châu Mãnh đều dừng hòng động đến một cọng tóc của Dương Kiên.

Hấn tin chắc.

Đại điển lần này hoàn toàn công khai, người nhận được thiệp mời cố nhiên có thể vào phòng, làm tân khách của Tư Mã Siêu Quần, người không được mời cũng có thể đến xem nhiệt náo trong sân ngoài đại sảnh.

Trong đám đệ tử môn hạ của Hùng Sư Đường, có rất nhiều hảo thủ thân kinh bách chiến giết người vô số.

Trong đám sát thủ thích khách đợi người ra giá là có thể giết người trong tích tắc giữa trùng vây cảnh vệ cũng không biết có bao nhiêu mà kể. Những người đó đêm hôm nay đều có thể đến đây, trà trộn vào đám đông, đợi chờ cơ hội hành thích Dương Kiên.

Trong quá trình tiến hành đại điển, thứ cơ hội đó đương nhiên không ít.

Nhưng Trác Đông Lai tin rằng đại điển vẫn có thể hoàn thành thuận lợi, Dương Kiên vẫn không bị mất đến một cọng tóc.

Bởi vì hấn đã tính toán qua mỗi một tình huống có thể phát sinh, mỗi một người có khả năng hành thích Dương Kiên đều nằm dưới sự nghiêm mật giám thị của hấn.

Vì chuyện này, hấn đã xuất động một trăm tám mươi sáu hảo thủ bậc nhất dưới ngọn cờ của "Bắc đạo Tam Thập Cửu Lộ Đại Tiêu Cục", mỗi một người đều có thể một mình đối phó hai mươi tám hảo thủ giang hồ.

Trác Đông Lai chia bọn họ ra thành tám tổ, mỗi tổ tuyệt đối có thể đơn độc lo một mặt.

Nhưng trong đó có một tổ được đặc biệt tuyển lựa, lại chỉ bất quá vì để đối phó ba người.

"Là ba người nào ?" Sáng sớm hôm nay Tư Mã Siêu Quần đã hỏi Trác Đông Lai: "Tại sao phải dùng một tổ người đối phó bọn chúng ?"

Trác Đông Lai chỉ nói ra danh tánh của hai người đã đủ để giải đáp câu hỏi đó:

- Bởi vì trong ba người đó có một người là Hàn Chương, còn một người là Mộc Kê.

Lúc đó Tư Mã Siêu Quần đang ngồi ăn cơm.

Y là người cường tráng phi thường, đồ ăn cực kỳ phong phú mới có thể duy trì thể lực sung mãn của y.

Hôm nay bữa ăn của y là một khối thịt sườn bò ít ra cũng nặng ba cân, thêm vào mười quả trứng, và một đồng hoa quả rau tươi.

Thịt bò nướng than lửa nhỏ, trên mặt ướp nước tương rắc đầy hương liệu ngon miệng, nướng đến vàng rộm.

Đó là món ăn ưa thích nhất của y, nhưng khi nghe Trác Đông Lai nói đến hai cái tên đó, y lập tức đặt thanh loan đao Ba Tư dùng để cắt thịt xuống, dùng ánh mắt bén nhọn như mũi đao nhìn Trác Đông Lai chăm chăm:

- Hàn Chương và Mộc Kê đã đến ?

- Phải.

- Người trước đây đã từng gặp hai người đó ?

"Tôi còn chưa". Trác Đông Lai điềm đạm đáp: "Tôi tin rằng ở đây chưa có ai từng gặp bọn chúng".

Danh tánh của bọn chúng đại đa số người trong giang hồ đều biết, lại có rất ít người đã gặp qua bọn chúng.

Hàn Chương và Dương Kiên đều là ái tướng của "Hùng Sư", là người thân tín nhất bên người hắn, cũng là thủ hạ nguy hiểm nhất của hắn.

Châu Mãnh luôn luôn rất ít khi để bọn chúng rời khỏi cạnh mình.

Mộc Kê còn nguy hiểm hơn cả Hàn Chương.

Gã không có nhà, không có chỗ ở cố định, cũng không có phương thức sinh hoạt cố định, cho nên ai cũng tìm không ra gã.

Nhưng nếu quả có người cần đến gã, gã cũng nghĩ mình cần người đó, cho nên gã có thể đột nhiên xuất hiện trước mặt người đó.

Thứ gã cần thông thường đều là châu bảo hoàng kim và ngân phiếu số mục cực lớn của người ta.

Thứ người ta cần ở gã thông thường đều là phi tiêu và vòng dây thắt cổ của gã, và hai thanh đao vĩnh viễn không lìa khỏi bên tay gã.

Một thanh trường đao, một thanh đoản đao.

Lúc gã dùng đao cắt đứt yết hầu một người, thuần thực nhẹ nhàng thông thả giống như nông phu dùng câu liềm phạt cỏ.

Lúc gã dùng dây thắt cổ giết người, giống như một hoa hoa công tử ôn nhu đa tình quàng một chuỗi châu ngọc lên cổ tình nhân.

Thứ chuyện gã làm đương nhiên là đòi giá cao, nếu quả mình trả một cái giá không thể khiến cho gã vừa lòng, cho dù có quỳ xuống cầu xin gã, gã cũng không thể vì mình mà đạp chết một con kiến.

Vô luận là ai muốn gã làm chuyện gì, đều nhất định trước hết phải ra một giá đủ để có thể làm gã vừa lòng, chỉ có một người là ngoại lệ, bởi vì trong đời gã chỉ nợ tình của người đó.

Cái vòng trên cán đao nạm đầy bích ngọc đã đặt xuống đĩa, trên lưỡi đao còn lấp lánh mỡ thịt đậm đà.

Tứ Mã Siêu Quần dùng tấm khăn lụa mềm mại chùi đao sạch như tuyết, sau đó mới hỏi Trác Đông Lai:

- Người chưa từng gặp bọn chúng, làm sao biết bọn chúng đã đến ?

"Tôi biết". Trác Đông Lai điềm đạm đáp: "Bởi vì tôi biết, cho nên tôi biết".

Đó có thể coi là câu trả lời sao ? Thứ hồi đáp đó căn bản không thể coi là hồi đáp, ai cũng không thể cảm thấy thỏa mãn.

Tứ Mã Siêu Quần lại rất vừa lòng.

Bởi vì đó là Trác Đông Lai nói, y tin sức phán đoán của Trác Đông Lai chẳng khác nào y tin thanh đao trên bàn có thể cắt thịt vậy.

Nhưng trong ánh mắt của y lại đột nhiên hiển lộ thứ biểu tình rất kỳ quái, đột nhiên nói ra một câu rất kỳ quái.

"Lầm rồi !" Y nói: "Lần này Châu Mãnh đã lầm !"

- Tại sao ?

Tứ Mã Siêu Quần hỏi lại:

- Hiện tại Hàn Chương và Mộc Kê có phải đã đến đây ?

- Phải.

- Bọn chúng còn có thể sống sót trở về không ?

- Không thể.

- Bọn chúng đối với Châu Mãnh có phải rất hữu dụng không ?

- Phải.

"Để hai người hữu dụng đối với mình như vậy đi chết, chuyện đó ta có thể làm không ?" Tư Mã Siêu Quần hỏi Trác Đông Lai: "Người có thể làm không ?"

- Không thể.

Tư Mã Siêu Quần cười lớn:

- Cho nên Châu Mãnh đã lầm, hắn rất ít khi lầm, nhưng lần này đã lầm.

Trác Đông Lai không cười, đợi đến khi Tư Mã Siêu Quần đã cười xong, mới chậm chậm thốt:

- Châu Mãnh không lầm !

-Ồ ?

"Hắn muốn bọn chúng đến đây tịnh không phải là muốn bọn chúng đến tìm chết". Trác Đông Lai thốt.

- Hắn muốn bọn chúng đến đây làm gì ?

"Đến làm nghi binh". Trác Đông Lai đáp: "Hàn Chương và Mộc Kê đều chỉ bất quá là nghi binh".

- Tại sao ?

"Bởi vì người chân chính phải xuất thủ hành thích Dương Kiên tịnh không phải là bọn chúng, mà là một người khác". Trác Đông Lai đáp: "Nếu quả bọn ta đơn giản chỉ phòng bị bọn chúng, người thứ ba xuất thủ càng dễ dàng".

- Người đó là ai ?

"Là một người trẻ tuổi, vận y phục vải bố, mang một thanh kiếm, trú trong một tiểu khách sạn tiện nghi nhất, mỗi bữa chỉ ăn một chén mì củ cải trắng". Trác Đông Lai đáp: "Y đã đến ba ngày rồi, nhưng ngoại trừ đi ra ngoài ăn, không bao giờ ra khỏi cửa phòng".

- Y giam mình trong căn phòng nhỏ không có gì ngoài mấy con côn trùng hôi thúi làm gì ?

- Tôi không biết.

- Y đến từ đâu ?

- Tôi không biết.

- Y học kiếm pháp gì ? Kiếm pháp có cao không ?

- Tôi không biết.

Tròng mắt của Tư Mã Siêu Quần bỗng co thắt lại.

Y và Trác Đông Lai tương giao đã hai chục năm trời, từ lúc bần cùng khốn khổ lẫn

lộn trong bùn sinh leo lên đến địa vị hôm nay, không ai hiểu rõ y bằng Trác Đông Lai, cũng không có ai hiểu rõ Trác Đông Lai bằng y.

Y chưa bao giờ nghĩ hai chữ "không biết" cũng có thể phát ra từ miệng Trác Đông Lai.

Trác Đông Lai nếu quả muốn điều tra một người, tối đa chỉ cần dùng năm ba canh giờ là có thể điều tra ra hết toàn bộ xuất thân - gia thế - bối cảnh - tập quán - thị hiếu - võ công - môn phái của người đó, người đó từ đâu đến, sẽ đi đâu.

Làm mấy chuyện đó, hẳn không những có kinh nghiệm cực kỳ, hơn nữa còn có phương pháp, rất nhiều phương pháp đặc biệt, mỗi một loại đều tuyệt đối hữu hiệu.

Những phương pháp đó Tư Mã Siêu Quần cũng biết.

"Y trú trong khách sạn tiện nghi, vận y phục vải bố, ăn mì củ cải trắng". Tư Mã Siêu Quần nói: "Từ mấy chuyện đó, người ít ra đáng lẽ cũng nên nhận ra y tuyệt không phải là người rất thành công, xuất thân nhất định cũng không quá tốt".

"Vốn đáng lẽ là dạng đó". Trác Đông Lai thốt: "Thiếu niên này lại là ngoại lệ".

- Tại sao ?

"Bởi vì khí độ của y". Trác Đông Lai đáp: "Lúc tôi nhìn thấy y, y tuy đang ăn mì củ cải trắng trong một quán nhỏ đầy dân đánh xe khuân vác, nhưng bộ dạng của y xem ra lại giống như một vị tân khoa trạng nguyên đang ngồi dự Quỳnh Lâm Yến trong Thái Hoa Điện, tuy chỉ vận bộ y phục vải bố, lại giống như vận áo hồ cừ trị giá ngàn vàng".

- Có lẽ là y đang cố ý làm như vậy.

"Mấy thứ đó giả không được, chỉ có một người đối với mình tuyệt đối có tín tâm mới có thể có thứ khí độ đó". Trác Đông Lai thốt: "Tôi chưa bao giờ gặp một người tự tin như y".

Ánh mắt của Tư Mã Siêu Quần phát sáng, y đối với thiếu niên đó cũng dần dần có hứng thú.

Y chưa từng thấy Trác Đông Lai xem trọng một người như vậy.

Trác Đông Lai nói:

- Trong khách sạn y dùng tên Lý Huy Thành, chỉ bất quá cái tên đó nhất định là tên giả.

- Người làm sao biết được đó nhất định là giả ?

"Bởi vì tôi đã nhìn qua cái tên y viết trên sổ, là chính tay y viết, chữ viết không tẻ, lại viết rất cứng ngắc". Trác Đông Lai đáp: "Một người biết viết tuyệt không thể viết tên mình cứng ngắc như vậy".

- Giọng nói của y có khẩu âm gì ?

- Tôi chưa nghe y nói chuyện, nhưng tôi có hỏi qua tên chuông quỹ của khách sạn đó.

- Gã nói sao ?

"Gã trước đây từng có chân trong tiêu cục, từng đi qua rất nhiều địa phương, có thể nói bảy tám giọng của bảy tám tỉnh lỵ khác nhau". Trác Đông Lai đáp: "Nhưng gã cũng không nhận ra được vị khách nhân họ Lý đó là người ở đâu".

- Tại sao ?

- Bởi vì vị Lý tiên sinh đó cũng có thể nói giọng của bảy tám tỉnh lỵ, mỗi một giọng đều nói rành rọt hơn cả gã.

- Y phục y mặc thì sao ?

Từ y phục trên mình một người cũng có thể nhìn ra rất nhiều chuyện.

Chất liệu của y phục khác nhau, đồng dạng là vải bố cũng có rất nhiều loại, phương pháp đan nhuộm của mỗi địa phương đều không giống nhau, nơi sản xuất vải và chỉ cũng không giống nhau.

Giám sát mấy chuyện đó, Trác Đông Lai cũng là chuyên gia.

"Ta tin rằng người nhất định đã nhìn qua y phục của y". Tư Mã Siêu Quần hỏi: "Người có nhìn ra gì không ?"

"Tôi không nhìn ra gì hết". Trác Đông Lai đáp: "Tôi chưa bao giờ thấy loại vải bố đó, thậm chí cả loại chỉ may áo tôi cũng chưa từng thấy qua".

Trác Đông Lai nói:

- Tôi tin chỉ nhất định là y tự se, bố là y tự đan, y phục là y tự may vá, cả bông cũng đều là do y tự trồng ở một địa phương rất đặc biệt mà ra.

Hắn lại nói:

- Địa phương đó tôi và ông đại khái chưa từng đi qua.

Bọn họ đồng thời xuất đạo, xông pha thiên hạ.

Tư Mã Siêu Quần cười khổ:

- Nơi cả bọn ta cũng chưa đi qua, người từng đi qua đại khái cũng không nhiều lắm.

"Tôi cũng không nhìn thấy kiếm của y". Trác Đông Lai nói: "Kiếm của y thủy chung giấu trong bao bố, thủy chung mang bên mình".

- Vải bố y dùng bao kiếm có phải cũng là loại vải bố may y phục ?

- Hoàn toàn một dạng.

Tư Mã Siêu Quần đột nhiên lại cười:

- Xem ra vị Lý tiên sinh quả thật là quái nhân, nếu quả y thật sự đến giết ta, vậy đêm hôm nay sẽ rất vui thú.

oOo

Hoàng hôn.

Trong quán ăn nhỏ sặc mùi dầu mỡ xào nấu, mùi mồ hôi chua loét trên người bọn đánh xe khuân vác, và mùi rượu mạnh tiêu nồng hành tỏi trộn lẫn với nhau thành một thứ mùi kỳ quái khó hình dung.

Tiểu Cao thích thứ mùi đó.

Chàng thích mùi thơm lá cây phiêu diêu trong mây mù gió lạnh, nhưng chàng cũng thích thứ mùi đó.

Chàng thích cao nhân danh sĩ cao quý ưu nhã, nhưng chàng cũng thích những người mồ hôi mồ kê đầm dề nhai hành tỏi rạo rạo ăn thịt mỡ nhóc nhách uống rượu mạnh ừng ực.

Chàng thích người.

Bởi vì chàng cô độc quá lâu, ngoại trừ thanh sơn bạch vân lưu thủy cổ tùng ra, chàng luôn luôn rất ít khi nhìn thấy người.

Cho đến ba tháng trước, chàng mới trở về thế giới con người, ba tháng nay chàng đã giết bốn người.

Bốn người thanh danh hiển hách hùng bá nhất phương, bốn người vốn tuy đáng chết lại không chết.

Chàng thích người, nhưng chàng phải giết người.

Chàng tịnh không thích giết người, nhưng chàng phải giết người.

Trên thế giới có rất nhiều chuyện đều như vậy, khiến cho mình căn bản không có đất lựa chọn.

Trường An, Trường An cổ xưa, thành quách trùng điệp hùng vĩ, tràn đầy lịch sử lâu đời và vô số cố sự truyền kỳ phong tình động lòng người.

Tiểu Cao lại không phải vì những thứ đó mà đến.

Tiểu Cao vì một người mà đến --- Tư Mã Siêu Quân anh hùng vĩnh viễn bất bại.

Chàng mang kiếm chàng đến, kiếm của chàng đang ở bên tay chàng, vĩnh viễn đều ở bên tay chàng.

Một thanh kiếm bao chặt trong vải bố.

Rất ít người có thể nhìn thấy thanh kiếm đó, từ lúc thanh kiếm đó ra khỏi lò, rất ít có người nhìn thấy nó.

Thanh kiếm đó không phải là để cho người ta nhìn.

Tiểu Cao biết có người đang chú ý đến chàng.

Sang đến ngày thứ hai, chàng phát hiện có người đang chú ý đến chàng, một người thân thể rất gầy gò nhỏ thó, y phục lại rất hoa quý, đôi mắt lãnh lãnh đậm đậm chừng như vĩnh viễn không có biểu tình gì nhìn phảng phất một màu xám xịt.

Chàng đã từng nhìn thấy thứ ánh mắt đó.

Lúc chàng mười một tuổi, chàng cơ hồ đã chết dưới móng vuốt của một con báo, ánh mắt của người đó giống hệt mắt báo.

Người đó vừa xuất hiện, hơi thở của rất nhiều người trong quán cơm nhỏ cơ hồ đình chỉ.

Sau này chàng mới biết người đó là đại tổng quản của "Bắc đạo Tam Thập Cửu Lộ Đại Tiêu Cục", trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh người đại long đầu Tư Mã Siêu Quần --- Trác Đông Lai.

Tiểu Cao từ từ ăn một chén mì củ cải trắng, trong tâm cảm thấy rất khoan khoái.

Bởi vì chàng biết Trác Đông Lai và Tư Mã Siêu Quần nhất định đang hoài nghi chàng, đàm luận về chàng, suy đoán xem chàng là hạng người nào.

Chàng tin rằng bọn họ nhất định không biết chàng là người nào.

Con người của chàng không khác gì kiếm của chàng, cho tới nay rất ít có người nhìn thấy qua.

oOo

Khung trời đã dần dần u ám, trong nhà tuy không có thắp đèn, ánh đèn bên ngoài lại càng lúc càng huy hoàng sáng lạn.

Gió lạnh từ ngoài song cửa lùa vào, ẩn ước có thể nghe thấy tiếng cười và tiếng nói từ trong cái sân lớn trước mặt truyền vào.

Tư Mã Siêu Quần biết khách mời y thỉnh đến và người y không mời đều đã đến không ít.

Y cũng biết mọi người đều đang đợi y lộ diện, đợi gặp y.

Nhưng y lại đang ngồi trên ghế, cả động cũng không động, thậm chí cả lúc vợ y bước vào y cũng ngồi bất động.

Y đã cảm thấy phiền toái.

Khai hương đường, thu đệ tử, yến tiệc thâu đêm, tiếp kiến tân khách, đối với tất cả những chuyện đó y đều cảm thấy phiền toái.

Y chỉ muốn an an tĩnh tĩnh ngồi trong này uống chén rượu.

Ngô Uyển hiểu rõ ý tưởng của y.

Không ai có thể liệu giải Tư Mã Siêu Quần bằng Ngô Uyển, bọn họ đã kết hợp mười một năm, đã có một hài tử chín tuổi.

Nàng đến để thúc y đi ra mau.

Nhưng nàng lẳng lẳng đẩy cửa tiến vào, lại lẳng lẳng đóng cửa đi ra, tịnh không kinh động đến y.

Lúc đi ra, nước mắt của nàng chột rơi xuống.

Tư Mã Siêu Quần lại rót một chén.

Đó đã không còn là chén thứ nhất, là chén thứ hai mươi bảy.

Rượu y uống không phải là thứ rượu bồ đào Ba Tư mà Trác Đông Lai uống, rượu y uống là rượu đế, tuy vô sắc vô vị, lúc uống vào trong bao tử lại chừng như có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Y còn chưa uống chén rượu đó.

Cửa lại nhẹ nhẹ mở ra, lần này người tiến vào không phải là Ngô Uyển, là Trác Đông Lai.

Tư Mã Siêu Quần bỏ tay xuống, đem chén rượu còn chưa uống đặt dưới ghế, nhìn Trác Đông Lai đang đứng trong bóng tối nơi khung cửa.

- Ta có phải đã nên đi ra ?

- Phải.

o0o

Ánh đèn trong đại viện huy hoàng, tiếng nói huyền thuyên.

Tiểu Cao lẫn trong đám đông, bởi vì chàng không phải là quý khách được Tư Mã Siêu Quần mời đến, không thể tiến nhập đại sảnh mà ánh đèn càng huy hoàng sáng chói đó.

Người trong đại sảnh cũng có không ít, đương nhiên đều là những danh nhân, danh nhân có thân phận, có địa vị, có quyền thế.

Ngoại trừ những danh nhân đó ra, còn có những tráng hán vận áo lụa xanh viền da cừu đang tiếp đãi tân khách, động tác của mỗi người đều rất miễn tiện, ánh mắt của mỗi người đều rất sáng suốt, tuyệt không bỏ sót bất cứ chuyện nhỏ nhặt gì không nên phát sinh.

Tiếng nói đột nhiên im ắng hẳn.

Đại long đầu của Bắc Đạo Tam Thập Cửu Lộ Đại Tiêu Cự, đệ nhất cường nhân trong đương kim võ lâm, Tư Mã Siêu Quần vĩnh viễn bất bại, chung quy đã xuất hiện.

Lúc Tư Mã Siêu Quần xuất hiện, y vận y phục hai màu trắng đen tương phản, đặc biệt thiết kế và may vá kỹ càng, khiến cho thân người y nhìn lại càng uy vũ cao lớn, cũng khiến cho niên kỷ của y nhìn còn trẻ trung hơn tuổi tác thật sự của y rất nhiều.

Y dùng thái độ thành khẩn anh minh chiêu hô tân khách, còn đặc biệt ra đến trên bậc thang đá trước đại sảnh, vẫy tay chào đón người trong sân.

Giữa tiếng hoan hô chấn động mang tai, người Tiểu Cao chú ý tịnh không phải là Tư Mã Siêu Quần, mà là hai người khác.

Hai người đó trang phục và dung mạo rất bình phàm, nhưng trong ánh mắt lại ngập tràn một thứ sát cơ vừa lãnh khốc, vừa đáng sợ.

Bọn chúng tịnh không đứng cùng một chỗ, cũng không nhìn nhau một chút nào, nhưng có tám chín người xung quanh mỗi một người bọn chúng đang bí mật nhìn bọn chúng như đóng đinh, một mực bảo trì một khoảng cách vừa phải gần bọn chúng.

Tiểu Cao mỉm cười.

Chàng nhìn ra hai người đó vì Dương Kiên mà đến, đều là sát thủ bậc nhất của Châu Mãnh.

Chàng cũng nhìn ra Tư Mã Siêu Quần và Trác Đông Lai nhất định cũng đã coi chàng là người cùng phe với bọn chúng, bởi vì chàng đã sớm phát hiện cũng có người bên cạnh chàng đang nhìn chàng chằm chằm. Thậm chí còn đông hơn số người bên cạnh bọn chúng.

Trác Đông Lai, không còn nghi ngờ gì nữa, đã coi chàng là nhân vật nguy hiểm nhất.

"Nhưng Trác Đông Lai lần này đã lầm !" Tiểu Cao trong tâm đang mỉm cười: "Hắn phá người theo dõi ta, thật là lãng phí nhân lực".

Trên đại án giữa đại sảnh, hai ngọn đèn cây khổng lồ đã thấp sáng.

Tư Mã Siêu Quần ngồi trên một cái ghế dựa làm bằng gỗ tử đàn bọc da hổ trước án.

Trước ghế trải thảm đỏ, bài chiếu lụa bái lạy màu tím.

Đại điển đã bắt đầu.

Hai người trong mắt lộ sát cơ đó đã dần dần di động về phía trước, những người theo dõi bọn chúng đương nhiên cũng di động theo bọn chúng, tay mỗi người đều đã thò vào lòng.

Giấu trong lòng đương nhiên là vũ khí trí mệnh.

Chỉ cần hai tên kia có động tác gì, tay những người đó tất trong tích tắc rút vũ khí ra, trong tích tắc tiêu diệt bọn chúng trước đại sảnh.

Tiểu Cao tin chắc hai tên đó tuyệt không thể đắc thủ.

--- Nhất định còn có người thứ ba, người đó mới là chủ lực mà Châu Mãnh phái đến giết Dương Kiên.

Ý tưởng của Tiểu Cao không ngờ cũng giống như Trác Đông Lai, điểm bất đồng duy nhất là chàng biết người đó tịnh không phải là chàng.

--- Người đó là ai ?

Tròng mắt Tiểu Cao đột nhiên co thắt lại.

Chàng bỗng nhìn thấy có một người tuyệt không dẫn dắt bất kỳ sự chú ý nào của người ta đang len lỏi giữa đám đông.

Tiểu Cao chú ý đến người đó chỉ là vì người đó mang một cái hòm.

Một cái hòm bình phàm, cũ kỹ, tuyệt không thể dẫn dắt bất kỳ sự chú ý nào của người ta.

Chàng muốn nhìn mặt người đó, nhưng người đó một mực không chính diện đối mặt với chàng.

Chàng muốn chen lên, nhưng đám đông cũng đang chen lên phía trước, bởi vì nhân vật trung tâm của đại điển đã bước vào đại sảnh.

Sắc mặt Dương Kiên hiển lộ vẻ xanh xao yếu ớt, nhưng trên mặt vẫn mang theo một nụ cười mỉm.

Gã được sáu người vây quần xung quanh bước vào.

Tiểu Cao không nhận ra sáu người đó, nhưng chỉ cần là người thường đi lại trong giang hồ tất rất ít có người không nhận ra bọn họ. Trong số bọn họ không những có cao thủ thành danh từ lâu trong nghề tiêu cực, thậm chí cả đại đạo Vân Mãn Thiên năm xưa hoành hành trên lộ Quan Lạc không ngờ cũng có mặt.

Dưới sự bảo hộ của sáu vị cao thủ như vậy, còn có ai có thể thương hại đến một cọng tóc của Dương Kiên được ?

Dương Kiên đã bước lên thảm đỏ, bước đến trước tấm chiếu bái lạy dùng để bái sư đặc biệt giành cho gã.

Giữa một tích tắc đó, trong sân đã có hành động ! Có hơn hai mươi người ngã quy, máu chảy, la thảm ngã quy, ngã quy giữa đám đông tranh nhau la thảm.

Người ngã quy tịnh không hoàn toàn là thuộc hạ của Trác Đông Lai, đại đa số đều là người vô tội.

Đó là kế hoạch mà Hàn Chương và Mộc Kê đã thương nghị trước.

Bọn chúng đương nhiên cũng biết có người đang theo dõi bọn chúng, cho nên trước khi bọn chúng xuất thủ, nhất định trước tiên phải tạo hỗn loạn, dùng máu người vô tội để tạo hỗn loạn.

Giữa hỗn loạn, thân người bọn chúng đã bộc phát bay lên, bộc phát về phía Dương Kiên.

Tiểu Cao không liếc tới bọn chúng chút nào.

Chàng tin rằng không cần biết bọn chúng dùng phương pháp gì đều không thể đắc thủ, người chàng chú ý là người khiêng cái hòm.

Nhưng người đó đã biến mất.

Tư Mã Siêu Quần vẫn đang ngồi thoải mái trên cái ghế dựa màu tím, thần sắc bất động, thần tình cũng bất biến.

Sát thủ hành thích đã bị cách ly trước đại sảnh.

Dương Kiên dưới sự bảo hộ của sáu vị cao thủ đã bước ra một cánh cửa đằng sau đại sảnh.

Tiểu Cao từ sớm đã đoán ra phương hướng của cánh cửa đó.

Những người một mực theo dõi chàng, lực chú ý dĩ nhiên bị phân tán, Tiểu Cao đột nhiên nhanh như chớp lén vào đại sảnh, dùng một thân pháp kỳ dị không ai có thể hình dung được lần theo tường mà phóng, phóng người qua một song cửa sổ.

Song cửa sổ đó và cánh cửa kia đương nhiên cùng chung một phương hướng.

oOo

Trong hậu viện ngoài cửa sổ ngập tràn hương thơm hoa mai và lá tùng, trộn lẫn thành một thứ hương khí làm cho người ta khoan khoái phi thường. Trong hành lang âm u trầm lặng giăng đầy cảnh vệ vận thanh y hông giắt trường đao.

Tận đầu hành lang cũng có một cánh cửa.

Lúc Tiểu Cao vọt ra ngoài cửa sổ, liền nhìn thấy bọn Vân Mãn Thiên kèm Dương Kiên đi qua cánh cửa đó.

Cửa lập tức bị đóng chặt.

Trường đao giắt bên hông của đám cảnh vệ áo xanh đã rút ra khỏi vỏ, giữa lúc đao quang lóe chớp, có mười hai người phóng về phía Tiểu Cao.

Bọn chúng không hỏi Tiểu Cao là ai, cũng không hỏi chàng đến làm gì. Mệnh lệnh bọn chúng tiếp nhận là: một khi có người lạ tiến nhập vào viện, lập tức giết chết không cần hỏi han !

Tiểu Cao cũng không giải thích tại sao chàng vào đây, tình huống hiện tại đã đến lúc không còn ngôn ngữ gì có thể giải thích.

Chuyện duy nhất hiện tại chàng có thể làm là trước hết đánh gục những người đó, dùng phương pháp nhanh nhất đánh gục bọn chúng.

Chàng nhất định phải mau chóng xông vào gian nhà tận đầu hành lang đó.

Đao quang múa lượn bay tới, kiếm của Tiểu Cao vẫn nằm yên trong bao bố.

Chàng không bạt kiếm của mình, dùng cái bao bố đó, chàng đánh văng ba thanh đao, hạ gục bốn người.

Tới lúc chàng xông vào hành lang, lại có bảy tám người bị đánh gục. Lúc những người đó gục ngã, chàng đã xông đến trước cánh cửa đó.

Trác Đông Lai đã đến ngoài cửa rồi.

Hắn luôn luôn là người tàng ẩn sau lưng, nhưng một khi có biến hóa phi thường phát sinh, hắn lập tức kịp thời xuất hiện.

Tiểu Cao nhìn hắn, bất chợt thở dài:

- Vốn đáng lẽ còn đến kịp thời, chỉ tiếc hiện giờ nhất định không còn kịp nữa.

Đao quang đằng sau chẻ tới, Tiểu Cao không quay đầu, Trác Đông Lai lại phát phát tay, đao quang lẳng không chém xuống lập tức dừng hẳn.

"Người đến làm gì ?" Trác Đông Lai lạnh lùng hỏi: "Người muốn đến để làm gì ?"

- Ta chỉ bất quá muốn đi xem một người.

- Xem người nào ?

- Kẻ sát nhân.

Trác Đông Lai cười lạnh:

- Không ai có thể sát nhân ở đây.

"Có". Tiểu Cao đáp: "Có một người".

Sắc mặt của Trác Đông Lai đột nhiên cải biến, bởi vì hắn đã ngửi thấy mùi máu tươi thoang thoảng.

Mùi máu tươi không ngờ là từ sau cửa truyền ra.

Trác Đông Lai quay mình mở cửa. Tích tắc lúc hấn quay mình mở cửa, hấn phảng phất đã lọt vào địa ngục.

Sau cửa vốn là một căn nhà tinh trí hoa mỹ, nhưng hiện tại đã biến thành địa ngục.

oOo

Trong địa ngục vĩnh viễn không có người sống, trong căn nhà đó cũng không có.

Bảy người hồi nãy còn sống nhả bước vào, hiện tại đều đã vĩnh viễn không còn có thể bước ra, có người yết hầu đã cắt đoạn, có người tâm tạng đã bị đâm xuyên, từ trước ngực đâm vào, xuyên ra tới sau lưng.

Thảm nhất là Dương Kiên.

Đầu lâu Dương Kiên đã biến mất, bên người rải đầy bái thiếp, trên mặt có tám chữ: "Đây là sổ phạn của đứa phản đồ".

Trong nhà có bốn cửa sổ, cửa sổ đều đóng chặt.

Kẻ sát nhân là ai ?

Đẩy cửa sổ, bên ngoài sao giăng đầy trời, tiếng thanh la ầm ập vọng lại từ xa xa, đêm nay vốn là đêm rằm tháng giêng trời trong trăng sáng không có giới nghiêm.

Trác Đông Lai ngẩng mặt đón gió lạnh vuốt ve, lặng lẽ một hồi rất lâu, không ngờ không phải người truy tìm hung thủ, lại quay mình nhìn Tiểu Cao chăm chăm:

- Người biết có người đến đây giết người ?

"Không những ta biết, người đáng lẽ cũng biết". Tiểu Cao thở dài: "Ta đã sớm muốn gặp người đó một lần".

- Nhưng kẻ giết người tuyệt không chỉ có một người.

Dùng để cắt đoạn yết hầu đích thị là một thanh kiếm đao lưỡi cực mỏng, dùng để đâm xuyên qua tâm tạng đích thị là một ngọn trường thương mũi nhọn cực bén.

Đầu lâu của Dương Kiên lại chừng như bị một lưỡi búa chém đứt.

Thái độ của Trác Đông Lai cực kỳ lãnh tĩnh, vừa trấn định vừa lẩn tránh.

"Người đáng lẽ nên nhìn ra ít nhất có ba người đến". Hấn nói: "Không ai có thể đồng thời sử dụng ba thứ vũ khí chiêu thức hình trạng phân lượng đều hoàn toàn khác biệt để giết người".

"Có". Câu trả lời của Tiểu Cao tràn đầy tự tin: "Có một người".

- Người nghĩ trên thế gian thật có một người như vậy, có thể đồng thời sử dụng ba thứ vũ khí giết chết bảy vị cao thủ trong một tích tắc ?

"Phải !" Tiểu Cao đáp cực kỳ tự tin: "Có lẽ trên thế gian cũng không có người thứ hai như vậy, nhưng tuyệt đối có một người".

- Người đó là ai ?

"Ta không biết". Tiểu Cao lại thở dài: "Nếu quả người hồi nãy không ngăn chặn ta, có lẽ ta đã có thể nhìn thấy y".

Trác Đông Lai chầm chầm nhìn chàng, cảm thấy lòng bàn tay mình toát mồ hôi lạnh.

"Nhưng ta vốn tịnh không biết y đã đến Trường An". Tiểu Cao thốt: "Ta cũng không tưởng nổi y có thể giết người cho Châu Mạnh".

Trác Đông Lai lại chầm chầm nhìn chàng một hồi rất lâu, nhìn nhân thân của chàng, nhìn thái độ của chàng, nhìn lối đứng của chàng, nhìn kiếm gói trong bao bố cầm trong tay chàng, đột nhiên nói:

- Ta tin ngươi, nếu quả ngươi muốn đi, hiện tại có thể đi rồi.

Người nghe được câu nói đó tất phải rất kinh ngạc, bởi vì đó tuyệt đối không phải là tác phong thường ngày của Trác Đông Lai, hắn chưa từng thả một người dễ dàng như vậy.

Chỉ có tự mình Trác Đông Lai mới biết tại sao hắn lại làm như vậy. Hắn đã nhìn ra Tiểu Cao cũng là người nguy hiểm phi thường, dưới tình huống này, hắn không muốn bị phiền nhiễu nữa.

Tiểu Cao lại cười cười.

"Ta cũng biết khi ta muốn đi thì lúc nào cũng có thể đi". Chàng thốt: "Chỉ tiếc ta còn chưa muốn đi".

- Tại sao ?

- Bởi vì ta có chuyện còn chưa nói cho người biết.

- Chuyện gì ?

"Ta không phải họ Lý, cũng không phải là Lý Huy Thành". Tiểu Cao thốt: "Ta cũng không phải vì Dương Kiên mà đến".

"Ta biết". Trác Đông Lai nói: "Bởi vì ta biết, cho nên mới để người đi".

"Chỉ tiếc còn có rất nhiều chuyện người chưa biết". Tiểu Cao mỉm cười: "Bởi vì người còn chưa biết, cho nên ta còn chưa thể đi".

Tay Trác Đông Lai nắm chặt lại.

Hắn bỗng phát giác thiếu niên này có một thứ dã tính người khác khó cảm thấy, giống như một dã thú mới ra khỏi thâm sơn, đối với bất kỳ chuyện gì đều không sợ sệt.

- Ta họ Cao, ta vì một người mà đến.

- Vì ai ?

"Vì Tư Mã Siêu Quần". Tiểu Cao đáp: "Tư Mã Siêu Quần vĩnh viễn bất bại".

Trong lòng bàn tay đang nắm chặt của Trác Đông Lai đột nhiên lại toát mồ hôi lạnh.

"Người là Cao Tiệm Phi ?" Hấn hỏi Tiểu Cao: "Thiếu niên kiếm khách trong vòng ba tháng đã giết chết tứ đại cao thủ môn hạ của tam đại kiếm phái Côn Lôn - Hoa Sơn - Không Động, Cao Tiệm Phi ?"

"Phải". Tiểu Cao đáp: "Là ta".

Đêm càng khuya, gió càng gắt.

"Ta chưa từng giết người trong bóng tối !" Tiểu Cao thốt: "Cho nên ta muốn bọn người chọn thời gian, chọn địa điểm, để cho ta xem Tư Mã Siêu Quần có phải là vĩnh viễn bất bại hay không".

Trác Đông Lai chợt cười:

- Ta bảo đảm y nhất định có thể giúp người biết, chỉ bất quá ta hy vọng người vĩnh viễn không muốn biết thì tốt hơn.

o0o

Không có giới nghiêm trên đường trường, hoa đăng như trong tranh.

Các thức các dạng hoa đăng, các thức các dạng người, Tiểu Cao lại chùng như không để ý đến.

Trác Đông Lai đã đáp ứng chàng, nội trong vòng một tháng sẽ hồi đáp cho chàng biết, bảo đảm để cho chàng và Tư Mã Siêu Quần gặp nhau quyết đấu công bình một lần.

Chàng vốn vì chuyện đó mà đến, nhưng hiện tại chùng như cũng không quá quan tâm đến chuyện đó.

Hiện tại trong tâm chàng chỉ tưởng đến một người, một cái hòm.

Người đó thật ra là ai ? Cái hòm đó thật ra có phải là một thứ vũ khí đáng sợ ?

o0o

Lúc đó đang có một người, khiêng một cái hòm, đang trong đêm khuya gió lạnh,

lẳng lặng bước ra khỏi cổ thành Trường An.

- o O o -